

[Udenrigsministeren.]

ligere har statsministeren allerede svaret på. Jeg vil blot lige gøre den lille bemærkning, at jeg kan forstå, det måske for hr. Poul Hartling var lidt smerteligt at mindes, da vi i disse dage i fjor her under udenrigsdebatten stemte om det dagsordensforslag, som hr. Poul Hartling nævnte, for der skete jo det, at den tidligere statsministers parti til min store glæde stemte for det. Jeg fandt det helt naturligt, for jeg vidste, det lå på linje med partiets politik, men det kan måske også være det, der vækker lidt bitre minder. I øvrigt skal jeg ikke kommentere det, som statsministeren sagde.

Hr. Stinus afviste også den geografiske udvidelse af NATO-pagten, og det er jeg glad for, og kom med nogle bemærkninger om FN-beretningen, som jeg ikke skal gå i enkeltheder med på dette tidspunkt. Vi plejer jo ikke sådan at stå fra denne talerstol og give hinanden karakter, men jeg kan nu ikke undlade at sige, og alle, der kender FN-arbejdet vil vide, det er rigtigt, at hvis alle tingets medlemmer havde den samme interesse for FN — både i FN, i FN-forbundet her i huset og mange andre steder — som hr. Stinus, så ville FN nok spille en noget større rolle i vore udenrigspolitiske debatter, end FN desværre gør. Men jeg synes også, det er rigtigt, som hr. Stinus sagde det, at en hel del af den skuffelse, som kommer til udtryk fra mange, bl. a. lidt yngre, vitterlig skyldes urealistiske forventninger. Vi kan vel sige det sådan, at det skyldes den samme slags urealistiske forventninger, som vi alle sammen mere eller mindre havde lige efter den anden verdenskrig — de af os, der altså var gamle nok til at have dem dengang. Vi blev kureret for dem, desværre kun, i løbet af nogle år. Der er stadig mange, der har disse lidt urealistiske forventninger, og derfor er et oplysningsarbejde om disse ting meget vigtigt.

Jeg var også glad for, at hr. Stinus sagde, at det ikke er nok at stemme for stærke Afrikaresolutioner. Det er jo somme tider vores vældige dilemma i FN: skal vi stemme for en resolution, som vi da i og for sig har hele hjertet med i, men hvorom vi ved, at enten strider den mod pagten eller også kan vi i virkeligheden ikke gøre noget ved det. Hr. Stinus kender jo fra New York — og andre, der har været der, gør det også —

disse vældigt vanskelige situationer, hvor vi sidder og overvejer: hvad skal vi nu gøre, skal vi følge hjertet alene, eller skal vi koble eftertanken og hjernen en lille smule på? Det er klart, at selve det at bruge stærke ord løser ikke problemerne i det sydlige Afrika.

Hr. Stinus nævnte helt kontant problemerne omkring Zansibar. Når hr. Stinus siger, at det kunne jeg nævne for min tanzanianske kollega, når han kommer om 14 dage, så er jeg da enig, men jeg vil dog også gerne sige, at vi allerede har taget spørgsmålet op. Hr. Frode Jakobsen har rejst det over for mig — nu er han jo desværre syg og kan ikke være her i dag — og jeg har netop i går eller i forgårs, hvornår det var, sendt ham et brev, hvor jeg gennemgår hele dette spørgsmål. Vi har allerede på hr. Frode Jakobsens foranledning først og fremmest taget en samtale i udenrigsministeriet med Tanzanias ambassadør, og vi ved, at den svenske regering har gjort det samme, og han har lovet at lade vores henvendelse gå videre til præsident Nyerere. Jeg tror, jeg skal nøjes med at sige dette her, for at hr. Stinus kan forstå, at der arbejdes med det spørgsmål. Jeg kan sige også, at vi har besluttet i Zambias i øjeblikket meget vanskelige situation at yde en assistance ud over det, der i øvrigt var påregnet til Zambia, for at hjælpe Zambia med at klare de vanskeligheder, landet er kommet i på grund af det spændte forhold til Rhodesia. Sådan nogle skridt må også med ved siden af de stærke ord.

Jeg blev spurgt, om jeg kunne løfte sløret for den nye Luxembourgrapport. Det kan jeg altså ikke godt gøre i dag. Men det er da klart, at tinget skal inddrages. Vi skal have udenrigsministermøde igen i Bruxelles den 5. juni — desværre, for på grundlovsdagen ville jeg godt være her, men det er der ikke noget at gøre ved, det kunne kun blive den dag — og inden da må selvfølgelig i hvert fald nævnet underrettes om den nye rapport, for det er den, vi skal drøfte ved den pågældende lejlighed. Jeg håber, hr. Stinus vil acceptere, at vi venter til det øjeblik, fordi vi er lige midt i løbet.

Videre spurgte hr. Stinus, om der kunne siges noget om de andre EF-landes stilling til Nordkorea. Det kan jeg jo ikke godt gøre, for jeg kan jo ikke referere fra de luk-